

Så længe arbejdspladserne ikke griber i egen barm og selv gør noget ved deres egen arbejdskultur, bl.a. når det gælder ligestillingen, ikke alene med hensyn til løn, men også med hensyn til barsel, har vi et samfundsmæssigt problem, selv om Danmark som helhed alt andet lige ligger i front på ligestillingsområdet. Vi skal ikke hvile på laurbærrene, og derfor er det nødvendigt at pointere, at det sidste nøk skal nås inden for få år. Det er ikke tilfredsstillende i et land, hvor vi har så gode muligheder for at kunne have en kønsligestilling, at vi stadig er utilfredse og bagud på nogle områder.

Den 8. marts var kvindernes internationale kampdag, og det er da lidt for dårligt, at man kun en gang om året bliver mindet om, at der skal være en form for kampdag for kvinder, og hvorfor vi har en kampdag. Der er over hele verden kvinder, der på trods af alt kæmper en daglig kamp for overlevelse, eksistensberettigelse og forståelse. Derfor er det min faste overbevisning, at ligestilling ikke kommer ad lovgivningens vej, men ved et holdningsarbejde.

Som mor til fire er jeg alligevel lidt rystet over, at der her i 2004 er lavet en rapport, der viser, at kvinderne gennemsnitlig holdt 42,8 ugers barsel, og at mændene kun holdt barsel i 3,4 uger af de i alt 52 uger. Det skal der laves om på. Her må kvinderne være lidt bedre til at sige fra og være mere årvågne over for deres mænd og få dem til at forstå alvoren af, at det ikke alene er givtigt for den fælles forståelse af børneopdragelse, men at det også er godt for børnene at være sammen med deres far.

Man skal starte et sted, og hvis man ikke snart får taget ordentlig hul på den kulturændring, der skal til, og den samtidige holdningsbearbejdelse, vil der desværre gå endnu længere tid, og det ville jeg synes var rigtig ærgerligt. Jeg ville opfatte det som en bremseklo for den udvikling, vores samfund ellers burde være inde i, og for de muligheder, som dagens familier i virkeligheden bydes og har alle muligheder for at benytte sig af.

Vold mod kvinder foregår desværre også, selv om der fra ministerens hånd har været adskillige gode initiativer. Som det fremgår af denne perspektiv- og handlingsplan for 2006, er der stadig 64.000 kvinder, der bliver udsat for vold enten fysisk eller psykisk. Det kan være en ægtefælle, en samlever eller andre partnere, og det mener jeg er helt utilstedeligt. Der ligger mange frygtelige historier gemt i de hjem, hvor en

mor/kvinde bliver udsat for en eller anden form for vold.

Vi skal være meget bedre til at gribe ind på et tidligere tidspunkt, når vi oplever eller bliver opmærksomme på volden. Der går for lang tid i sagsbehandlingen, så vi får børn, der ikke kommer tidsnok ind i behandlingssystemet efter at have været vidne til den vold, der foregår i hjemmet, og som i særdeles høj grad går ud over børnene.

Man kan diskutere, om der har været for travlt i mange socialforvaltninger, og om socialrådgiverne har været for overbelastede, men der må være en vej ud af problemet, og jeg har stor tiltro til, at den nye kommunalreform kan være med til at skubbe i den rigtige retning, nemlig ved, at man også i dette tilfælde lægger flere ting ud til kommunerne, som har en finger på pulsen og kan følge med i, hvad der foregår netop i nærområdet.

I forlængelse af volden mod kvinder er også menneskehandelen et stort emne. Det er handelen med kvinder og for den sags skyld også med børn. I den forbindelse vil jeg gerne spørge ministeren, om ministeren egentlig mener, at de initiativer, som allerede er taget, er tilstrækkelige, når det drejer sig om sexslaver, hvor vi eksempelvis på det seneste har set tilfælde med 16-årige piger, der kan købes for ingen penge i europæiske lande.

Jeg er udmærket klar over, at ministeren har haft nogle kommentarer, og at det også i perspektiv- og handlingsplanen på side 13 beskrives, at der skal følges op, og at et barn ikke må sendes hjem, før man er sikker på, at et sådant barn vil få en sikker modtagelse i hjemlandet.

Men vi ved alle, at denne handel foregår, og at mange af de stakkels unge mennesker ikke har noget netværk, som de kan bruge. Det tvivlsomme netværk, som de måske har, vil sende dem direkte ud i prostitution igen. Derfor vil jeg blot helt stilfærdigt forhøre mig om, hvorvidt ministeren ikke finder, at der måske kan findes mere gennemgribende initiativer, for dette er en sag, der ligger Dansk Folkeparti meget på sinde.

Kl. 18.55

I redegørelsen er videre angivet, at der vil blive iværksat en kampagne med det formål at begrænse efterspørgsel og køb af seksuelle ydelser hos ofre for kvindehandel. Så har jeg endnu et spørgsmål til ministeren: Hvordan vil dette realistisk forventes at virke? Principielt kan jeg udmærket se en virkning, men noget andet er praksis. Jeg vil derfor gerne høre, hvordan man